

21.11.1996

Tillæg til "En alkoholiker i storm og stille"

Der er nu gået næsten 20 år siden "En alkoholiker i storm og stille" udkom første gang. Nogen vil måske spørge: har bogen været til hjælp for nogen? Andre vil måske spørge: hvordan er det gået siden dengang? Jeg vil med glæde svare på disse spørgsmål og fortælle lidt om mit syn på alkoholproblematikken i dag.

Inga og jeg har fået utallige tilbagemeldinger fra læsere af bogen. Vi har fået forbindelse med rigtig mange mennesker fra alle samfundslag. Mange har i deres kredse kunnet bruge bogen som hjælpemiddel til at løse et alkoholproblem, og det har ofte ført til venskaber for livet. Vi har nu i 25 år haft privat konsultation i vores hjem. De mennesker, der kommer, har ofte læst bogen. Virkelig mange har lånt den på biblioteket og har så fået tillid til os og ment, at vi kunne hjælpe dem. Vi har glædet os over, at vi har fået lov til at give dem et skub i den rigtige retning og respekterer dem, der ønsker at være anonyme.

En stor direktør, ejer af tre store firmaer; ringer og vil gerne have en samtale, men forlanger at være anonym.

Han kommer i den sidste nye Mercedes (vi tager ens mod alle, om de kommer i Mercedes eller træsko, og det er gratis for alle). Han kommer med ind i stuen og får serveret en kop kaffe og en smøg.

Jeg fortæller ham, at jeg ikke har megen tid, men at han kan tale de næste ti minutter, hvor jeg ikke vil afbryde ham. Han fortæller så på livet løs, men min erfaring siger mig, at der er noget galt. Jeg konstaterer, at han er en af de mange, der ikke vil indrømme problemet, men forestiller sig, at jeg kan lære ham at sætte forbruget ned. Da de ti minutter er gået, skænker jeg en kop kaffe mere og siger: Jeg har ærlig talt tid nok; men nu synes jeg, vi skal begynde forfra. Du får ti minutter mere, men denne gang skal du fortælle mig sandheden.

Hvad f....., tror du jeg lyver? siger han, hvortil jeg svarer:

Nej, det er ikke noget jeg tror - det er noget jeg ved. Jeg skal sige dig, jeg har selv engang siddet i din situation og været lige så fuld af løgn som du er, men skal jeg kunne hjælpe dig, må jeg have sandheden.

Han springer op som trold af en æske, ud i sin Mercedes og kører med hjulspind ud af min indkørsel. Jeg står sammen med Inga i køkkenet og siger til hende: er det ikke mærkeligt? Vi har hjulpet ham alligevel, vi har rodbehandlet ham, og det gør ondt, når man ikke er bedøvet (jeg forlanger nemlig, at folk skal være ædru, når de kommer).

Vi så ham ikke mere. Sådan er det også gået med andre, men vi har ikke kunnet hjælpe dem alligevel. Andre er kommet igen og har så næste gang fortalt sandheden. Det er vigtigt for at få noget godt ud af det.

De stakkels unge !

Peter, 12 år, vokser op i et ganske almindeligt hjem, hvor far og mor har fart på for at nå det hele. De har begge to et job og en del overarbejde. Peter får rigeligt med lomme penge, for far og mor holder af ham, så han skal ikke mangle noget.

Peter sidder på sit værelse og grubler. Der er efterhånden flere og flere ting, han ikke forstår. Han er godt klar over, at han skal øve sig i at blive voksen. Han ville gerne se lidt mere til far og mor, men de har aldrig tid, for der skal tjenes penge.

Peter er nu 13 år. og grubler videre. Han har tit fået at vide, at han aldrig må lyve, men nu har han efterhånden opdaget, at både far og mor tit lyver for ham - del er nok noget, man gør når man bliver voksen.

For nogle dage siden talte far og mor om Peters snarlige konfirmationsfest. Ja, far og mor taler allerede om, hvor skægt det bliver. Ikke mindst når onkel Thorvald bliver fuld og holder en tale, som de kan huske det fra den sidste fest i familien.

Han tænker på, at far og mor aldrig taler til ham og med ham, hvis ikke de har en flaske eller et glas i hånden. De spørger, om han ikke vil smage det, de drikker. Han siger nej tak.

En dag taler de om tobak. Mor har tidligere røget mindst en pakke om dagen, men er stoppet, og forældrene siger nu igen til Peter: Du må aldrig begynde at ryge, og hvis du kan holde dig røgfri, til du er 18 år, skal du få et kørekort.

Når Peter en enkelt gang har været med forældrene ude at handle, har han lagt mærke til, at far og mor gerne betaler dobbelt pris for grøntsager, når bare de er økologiske, men når de køber drikkevarer, skal det være så giftigt som muligt. Peter har lært i skolen, at alkohol er et stærkt giftstof i lighed med terpentiner, ja, det er et organisk opløsningsmiddel, og han tænker: Mon man kan regne med forældrene, når de gerne betaler dobbelt pris for grøntsager, og så skyller det ned med opløsningsmidler? Men det er nok løgn, det, de siger henne i skolen.

Peter var engang inviteret til fest hos en kammerat, hvor der stod i indbydelsen, at han selv skulle have drikkevarer med. Han tog et par sodavand med, men det gør han aldrig mere. De andre kaldte ham en tøsedreng, og var der noget han ikke ville være, så var det tøsedreng. De andre havde masser af bajere og flere flasker vin med. En havde Vodka med og bolsjer, der var knust til at blande i, for så smagte det bedre.

Det måtte Peter smage og opdagede, at det næsten kun smagte som bolsjer, og da han havde fået nogle enkelte glas af det, syntes han ikke længere, han var en tøsedreng.

Nu havde Peter fundet de vise sten: Vodka med forskellige knuste bolsjer. Han øvede sig flittigt - også sammen med far og mor, for efterhånden kunne han da også lide det, de drak. Far og mor holder på, at Peter skal lære at drikke hjemme.

De ved ikke noget om, at Peter også lærer det af kammeraterne og øver sig på sit værelse, når de er på arbejde - så er det nemlig ikke nær så kedeligt at være alene.

En dag ser han i fjersynet at bare man holder sig under 21 genstande om ugen for mænd og 14 genstande for piger, er det ganske uskadeligt. Ja, det lyder nærmest som om, det er sundt, for de siger i fjersynet, at det er mere usundt aldrig at drikke.

En aften, da Peter var til fest med vennerne og havde fået nogle genstande, hev en af drengene et glas piller frem, som han havde stjålet hos en kammerat (det var stesolider). De havde ikke flere penge; og en af kammeraterne fortalte, at han før havde prøvet pillerne sammen med alkohol og at det bare var sagen. Her var der en løsning, når det kneb med pengene.

En aften sad Peter sammen med vennerne. Det var igen lidt småt med pengene, men pludselig sad der en fremmed imellem dem. Han gav en bajer - for øvrigt en frisk fyr.

Peter og vennerne var lidt flove ved, at de ikke kunne give en omgang, men det betød ikke noget, sagde den fremmede. Nu skal I se her, jeg har nogle tabletter - har I prøvet dem? Det havde de ikke, men de vidste da godt lidt om tabletter. Han forærede dem nogle stykker, fortalte dem, at de var gratis og at han havde nok af dem, og at han var tit at træffe her. Så forsvandt man ud for at skaffe nye kunder.

Pludselig sagde en af gutterne:

Skal vi ikke gå ud og stjæle en bil og køre et sted hen, hvor vi kan få det skægt? -- Det skulle de aldrig have gjort.

I dag sidder Peters forældre og fortryder bitterligt, at de ikke tilbød Peter et kørekort til bil, ja både taxa, rutebil og lastvogn med anhænger, for at lade alkohol stå, til han var 18 år og så lade ham selv finde ud af, om han ville ryge eller ej.

Utallige unge har været udsat for samme opvækst som Peter. Det er en almindelig opfattelse blandt unge, at det er farligt at ryge, hvorimod alkohol er mindre farligt.

Man tænker ikke på, at flere voksne er mere afhængige af alkohol end af tobak.

At ryge er elterhånden gjort til noget primitivt, hvorimod det med vold og magt skal gøres til noget civiliseret, ja, kulturelt at drikke i tide og utide.

Det sku' være så godt, og så er det faktisk skidt.
 Vi drikker for at blive glade - og bliver ulykkelige!
 Vi drikker for at hygge os - og bliver stridbare!
 Vi drikker for at virke forfinede - og bliver plumpe!
 Vi drikker for at falde i søvn - og vågner udmattede!
 Vi drikker for at blive opstemte - og bliver nedtrykte!
 Vi drikker for at opnå selvsikkerhed - og bliver angst!
 Vi drikker for at sætte gang i snakken og taler usammen- hængende!
 Vi drikker for at mindske vore problemer - men gør dem større!

Alle de tragedier, der følger i kølvandet på danskernes drikkevaner, holdes skjulte med alle former for løgne. Tusinder af unge, der led masser af nederlag, vil med rette kunne vende sig mod samfundet og spørge:

Hvorfor fortalte i os ikke sandheden?

Vi har mindst fem hundrede tusinde alkoholikere og dermed en million pårørende, der lider. Der er uhyggeligt mange unge blandt de pårørende. Er der noget at sige til, at de tænker: Hvorfor kan min mor, far søster eller bror ikke komme under behandling, når der nu bruges så mange ressourcer på narkomaner og AIDS ramte?

De unge skal have hjælp og vejledning og i den forbindelse vil jeg gerne give et godt råd: Tal til de unge som til en voksen. Indled samtalen med at fortælle, om de fejl du selv har begået - og stadig begår. Det meste ved de i forvejen. men det er så tillidsvækkende for de unge at høre det fra dig selv. Så kan de tage dig alvorligt.

Hvad er en alkoholiker?

En alkoholiker er en mand eller kvinde, dreng eller pige, der indtager så meget alkohol, at vedkommende skader sig selv eller andre alvorligt - fysisk - psykisk eller socialt - og fortsætter med at gøre det. Ingen raske fortsætter med at gøre det.

En alkoholiker er altid svær at udpege for andre end dem, der kender vedkommende, fordi alkoholikeren er en professionel løgner. Jeg nedvurderer ikke alkoholikeren for det. da jeg selv husker, hvor skoen trykker.

Har man kendskab til een der drikker lidt rigeligt, kan man sige til vedkommende: Du er alkoholiker. Jo mere han/hun benægter det, des mere sikkert er der ramt plet.

Alkoholikere er ufravigelige, altid fulde af løgn, professionelle, patologiske løgnere, der er i stand til at lyve for sig selv, så de selv tror på det, de siger. Det er sygdommens kerne. Løgnen starter allerede, mens man er misbruger og den accelererer efterhånden, som misbruget udvikler sig. Og når de ikke ser sig i stand til at lyve mere, kan mange i fortvivlelse begå selvmord.

Inderst inde er en alkoholiker altid et fortvivlet og et ulykkeligt menneske, men det er almindeligvis ikke nemt at iagttage for andre.

Der er stadig mange, der ikke forstår, at alkoholisme er en sygdom, men når man selv har sygdommen og har beskæftiget sig med lidelsesfæller i mere end 25 år, så siger man om alkoholisme:

Det er den mest almindelige sygdom; vi har!

Det er den alvorligste sygdom, vi har!

Det er den mest snigende sygdom, vi har!

Det er den mest oversætte sygdom, vi har!

Det er den mest bevidst skjulte sygdom, vi har!

Det er den sygdom, der skader flest mennesker i vort samfund!

Sygdommen findes på utallige stadier, men ens for dem alle er, at de ikke kan helbredes. Men

kommer mennesker i rigtig behandling, mens de endnu kan betegnes som alkoholikere, kan alle behandles til et nyt og rigt liv. De fleste af dem har nemlig fået et følsomt sind i vuggegave.

Min hjælp

Jeg vil være ked af, hvis nogen går i den tro om mig, at jeg er en særlig dygtig alkoholiker, fordi jeg nu har holdt mig fra alkohol i mange år. Men, jeg vil altid huske, hvor jeg stod da jeg fik hjælp. Jeg havde opgivet alt, og det havde mine kære også, men jeg var bare så "heldig", at den rette hjælp kom på det rette tidspunkt.

At jeg blev hjulpet, skyldtes at nogle mennesker tog deres opgave som mennesker alvorligt. De viste med andre ord ÆGTE NÆSTEKÆRLIGHED. De fik mig til at tro på, at de kunne lide mig, som jeg var: de kom ikke og ville lave mig om. De fortalte mig om nogle slemme ting, de selv var kommet ud i på et tidspunkt i deres liv - hver på deres måde. De fortalte, hvor godt de havde fået det, da de havde fået tilgivelse hos de respektive mennesker, de havde forbrudt sig imod.

De fortalte også åbent og ærligt, at de havde fået tilgivelse hos Gud og havde taget ham på ordet og fået det dårlige ud af verden. De spurgte mig, om jeg nogensinde havde tænkt på den beretning om Jesus, der kommer ned til Bethesda Dam, hvor der ligger en syg mand, som ved, han kan blive rask, hvis han kommer ned i vandet - han kan blot ikke for de andre, men ligger der stadig efter flere år. De spurgte mig, om jeg havde tænkt på, hvad det var for et tåbeligt spørgsmål, Jesus stiller ham. Spørgsmålet lyder nemlig: Vil du være rask? Det satte mange tanker i gang hos mig.

Det var også en stor hjælp, da en bekendt viste mig solidaritet ved et stort middagsselskab. Jeg var på antabus og drak sodavand. Det var før de alkoholfrie vine blev opfundet. Alle kendte mig som en af dem, der plejede at drikke mest ved sådanne lejligheder. Til min forundring opdagede jeg, at ca. femten kuverter nede ved bordet sad en god ven, som sandelig også drak en sodavand. Jeg kendte ham som en, der godt ville have et glas og tænkte: Har han også et alkoholproblem, som han har forsøgt at gemme og holde skjult ligesom mig? Men nej !

Ved en senere lejlighed spurgte jeg ham lige ud. Han svarede stille og roligt: Det var bare fordi, jeg vidste, hvordan du havde det, og jeg ville gerne støtte dig. Hold da helt op hvor det gjorde godt. Jeg glemmer det aldrig.

Den største hjælp jeg har fået, har været, at jeg er gift med en trofast kvinde; der holdt ud, da hun indså, jeg kom i behandling ved den helt rigtige læge.

Dr. Bolvig sagde til mig i sin tid, at han behandlede efter en fire trins behandlingsraket:

Trin 1. Erkendelse:

Uden den - ingen behandlingsmuligheder. Denne erkendelse formåede mine omtalte redningsmænd at få frem hos mig, så erkendelsen spirede allerede, da jeg kom i behandling. Gennem mit arbejde har jeg erfaret, at først når erkendelsen er til stede, kan andre hjælpe.

Trin 2. Bekendelse:

Vær åben og frimodig og lad være med at putte dig. Frem af busken og sig det ærligt, som det er, nemlig, at du er alkoholiker resten af dit liv, og at du har bøjet dig for denne kendsgerning - uanset om du forstår det eller ej - og uanset om andre forstår det. Du vil resten af dit liv jævnligt være fristet til at drikke alkohol. - Det har jeg måttet sande, og det kan til tider være frygteligt.

Trin 3. Omvendelse:

Du skal have dit sind vendt om. Du skal lære at tilgive dig selv, og du skal tænke i nye baner.

Fortiden glemmer du, for den er som en stor sten, du ikke kan rukke ud af stedet. Du skal tænke på

dagen i dag og på fremtiden. Det er forbudt at tænke negativt, kun positivt. Du skal have noget at tro på uden for dig selv - noget du har tillid til.

Trin 4. Anvendelse:

Nu har du været i behandling i 5 år og er kommet til trin 4. Der skal du anvende det, du har lært og oplevet med dig selv, hvis dit resultat skal holde i længden. Du har bl.a. erkendt, at du har fået et særdeles rigt følelsesliv i vuggegave.

Det er en gave og ikke et handicap, og du øver dig i at lade din forstand være med til, at styre dit følelsesliv.

Du har modtaget antabus. både den fysiske - men vigtigst er den psykiske, og nu er du stærk, men kun hvis du anvender det, du har lært til at hjælpe andre med.

Jeg har nu gennem de sidste 29 år mødt tusinder af alkoholikere, men jeg har aldrig mødt en, der har fået så god en hjælp som mig.

Jeg ønsker og beder til at alle må få den samme hjælp, møde den ÆGTE NÆSTEKÆRLIGHED.

Der har været mange gode kærlige mennesker på min vej, som hver især har givet mig lyst og mod til livet, et liv i overflod. De har vist mig vej og opmuntret mig til at holde mig til det, jeg tror på - uden for mig selv, som lægen sagde - han tænkte nok ikke på kristendom, for på det tidspunkt kaldte han sig ateist, men han tog sig ikke i agt for min mor. Hun bad for ham, som hun altid har gjort for mig. Han blev en kristen og var det helhjertet, de sidste år han levede.

Jeg havde lært meget om Jesus i mit barndomshjem, men efterhånden blev jeg, som så mange andre så "voksen", at jeg klarede mig selv, med undtagelse af grimme situationer på havet - da var det nu rart nok at kende ham.

Lægen sagde også, at fortiden skulle man lade ligge, men det kunne jeg ikke, indtil det gik op for mig, at det, jeg gerne ville være foruden fra min fortid, kunne jeg aflevere til vor herre Jesus og så tage ham på ordet.

Det gjorde jeg og oplevede det, jeg kalder den helbredende tilgivelse.

Siden da, har jeg været overbevist om, at Jesus kan lide mig, som jeg er, men ikke altid for det, jeg gør, men han slår ikke hånden af mig, det kalder jeg tryghed, den højeste tryghed et menneske kan opnå.

I dag elsker jeg livet med alt, hvad det indebærer.

Jeg har de seneste år tit tænkt den tanke, at der var godt der fandtes noget, der hed søfartsregler, da jeg sejlede. Hvis ikke, ville jeg ofte være sejlet i sæk. Nu har jeg kørt bil i 50 år uden større uheld, takket være færdselsregler.

Når man så fordyber sig i livet og ser, at livet er en stor sejlads mellem vugge og grav, så tænker jeg tanken: Det var jo ikke så sært, det gik galt. Du brugte jo ikke søfartsreglerne, der er givet, til netop denne sejlads, nemlig Bibelen. Det gik langt om længe op for mig, at denne bog ikke er beregnet til at holde nogen tilbage eller til at dunke

andre oven i hovedet med, nej, den er et kærligt tilbud til os alle, som de eneste færdselsregler, der dur til livets sejlads. Lad den ligge og se, hvad der sker.

Eller brug den og kom godt i havn.

"No er Æ`ansvar dit".

Det har jo altid været kendt, at virkelig mange af vore store kunstnere, som udrettede noget særligt, indenfor deres respektive områder, at vi så mange år efter, gider interessere os for deres kunst. De fleste af dem havde et særligt følsomt sind, som var gaven, der gjorde dem til det store de altså blev, det vil så sige, at et følsomt sind er en ekstra stor gave fra skaberen til nogen, nok flere end vi forestiller os, men læg mærke til, hvor mange af dem der døde af Alkoholisme, og læg mærke til dit TV, - og se det fortsætter.

Fortæl de unge, at alle uden undtagelse, har et særligt følsomt sind, i puberteten, - det viser sig gerne ved, at nu duer alt det "de gamle" siger, - ikke til noget, " sådan nogen gamle mosefund " de ved da ingenting, - og så smækker de med døren til deres værelse og stereoanlægget får hele armen.

(Det er da mærkeligt, at forældre mener det er et godt tidspunkt, at lære dem at drikke Alkohol.) Fortæl dem også, at virkelig mange er født med et følsomt sind, som de skal leve med hele deres liv og er dermed født særlig udsatte. (disponeret for alkoholisme) Men hvis Mor og Far ville gøre en indsats, kunne de måske lære dem, at styre det følsomme sind, med deres forstand, og dermed være bedre udrustet til et godt liv, end alle de andre.

Et følsomt sind er en af de største gaver et menneske kan få i vuggegave, men i vores samfund betragtes det efterhånden, som et handicap. Når jeg har talt med 100 alkoholikere, har jeg set de 90 græde, det er såvel skuespillere som arbejdsmænd eller læger og præster, de sidder der med deres menneskelige fallit, fordi de har levet på deres følelser, der ikke var styret af forstanden, og alkohol har ført dem i ulykke, ja - de fik aldrig sandheden, på en kærlig måde.

Der sidder stadig en masse fordom i os alle. Når vi tænker på en alkoholiker, tænker vi altid på den person, som Storm P. skabte. (Dem jeg har omtalt som Alkoholister.)

Men i dag er det mere almindeligt at se en alkoholiker køre i Mercedes, Volvo eller BMW, end en alkoholiker der ligner Storm P's fremstilling.

Det sker, een ringer og fortæller, om en god ven i deres bekendtskab, der altså drikker for meget, så skynder de sig at sige: han/hun er altså ikke alkoholiker, for de kører bil hver dag og passer sit arbejde, - det kan man da ikke når man er alkoholiker, - vel ? - JO.

En alkoholiker er altså ikke een der kendes ved udseende, men er i det hele taget svær at udpege, for andre end dem der omgås vedkommende tæt på, også her er det så svært, fordi alkoholikeren er professionel løgner. Familier der har en eller flere medlemmer med denne forfærdelige sygdom, alkoholisme, føler sig nødsaget til, også at lyve for at dække over familien, fordi man skammer sig ved at have sådan en i familien. Når så jeg kommer, med forud lovet tavshedspligt, og løftet om at stille min bil et andet sted, - så siger familien selv:

Havde det da bare været kræft, far, mor eller datter havde, for så kunne man da tale med nogen om det, og måske få lidt trøst.

Sygdommen findes på utallige stadier, men ens for dem alle, de kan ikke helbredes.

Tusinder af unge, har aldrig set far eller mor i godt humør, hvis ikke der står mindst en flaske på bordet, de får ind som modermælk, at godt humør køber man hos købmanden.

Vort samfunds store problemer er : - Eksperter - og Løgn.

Her citerer fra " Vinduet i Extrabladet " d. 28./ 12.- 94.

En langt om længe, tørlagt alkoholiker siger:

I mere end tyve år befandt jeg mig i grænselandet mellem liv og død, og anede aldrig hvilken af siderne, jeg bevægede mig imod. Det ved jeg i dag, hvor jeg efter en særdeles veludviklet, aktiv alkoholisme har været ædru alkoholiker i tre år. I dag er jeg på vej mod livet, et liv, hvor jeg og ingen andre er ansvarlig. Det, der efter alle disse år, hvor jeg var fanget dybt nede i selvmedlidenhedens syltekrukke, pludselig fik jeg indsigt i min egen lidelse, indsigt i alle fejlbehandlingerne fra alkoholkonsulenternes, psykiaterne, psykologernes, socialrådgivernes og sagsbehandlerens side.

Grunden til at jeg drak, skulle findes i en eller flere traumatiske hændelser i barndommen. Da jeg efter at have erkendt dette, fik det bearbejdet og stadig drak videre - nu mere uhæmmet end før - måtte årsagen tilsyneladende findes i andre, endnu ikke bearbejdede hændelser.

Da disse blev fundet frem og bearbejdet, og jeg stadig drak, måtte årsagen findes i de nuværende omstændigheder: - Min kone, mine børn, mit arbejde, min økonomi.

Når dette blev bragt i orden, skulle jeg kunne vende tilbage til et acceptabelt socialt drikkeri.

Når jeg udtrykte jammer over, at mit job var hårdt og belastende - skulle jeg søge et nyt job.

Når jeg fortalte, at min kone ikke forstod mig, at mine børn var uopdragne og at min hund gøede som en gal, når jeg skulle sove til middag, så udtrykte de mennesker, jeg bad om hjælp, stor forståelse, for mine problemer, og anbefalede en familierådgiver.

På et senere tidspunkt mistede jeg min kone, mine børn, mit job og min hund døde - men jeg drak stadig videre, nu med andre undskyldninger, som jeg ligeledes mødte stor forståelse for.

Efter min mening beror utallige fejlbehandling af alkoholikere på en total mangel på kendskab til problemet.

Hvordan skal en almindelig praktiserende Læge, der i sin uddannelse kun har læst få sider om alkoholismens natur, kunne hjælpe et menneske ud af en så kompleks lidelse ? ?

Hvordan skal en alkoholkonsulent, der i sin uddannelse til socialrådgiver har læst ganske få linier om alkoholismen, kunne hjælpe ?? -

Mange alkoholikere dør i deres bedste alder, fordi de ikke får sandheden om deres alkoholisme at vide.

I de senere år er mange mennesker, der er involveret i behandlingen af alkoholikere, blevet opmærksom på alle disse misforståelser. Nogle få tør stå frem, trods de konsekvenser det kan få for deres fremtidige arbejde inden for området.

For det er klart, at et behandlingssystem, der i årtier er bygget op af såkaldte eksperter, ikke accepterer nytænkning, der gør op med ældgamle myter, fordi disse anderledes principper måske samtidig vil blotlægge mange års fejlslagne forsøg på at helbrede alkoholikere.

Den vil måske afsløre, hvordan stolthed hos visse faggrupper, der er tilknyttet den etablerede behandling, fastholder alkoholikere i et så destruktiv drikkemønster, at hele familien rammes og skades for livstid.

Måske hænger det sammen med, at den angst i virkeligheden er angsten for at miste deres stillinger, fordi de med en ændret opfattelse af alkoholismen, bliver overflødige.

(citat slut)

Ih- hvor jeg giver ham ret, - han rammer så godt, at det ikke kunne gøres bedre.

WHO erkender alkoholisme som sygdom, den nu afdøde, danske minister, Julius Bomholdt fik langt om længe, denne erkendelse ind i dansk lov, så det så pludselig ud som om der var håb. Man startede sandelig forskning omkring alkoholisme i Danmark. Man ansatte prof. Skyum Nielsen, som chef. Hvad årsagen var til, at man nedlagde det igen efter 3 år, hvor Skyum Nielsen og hans stab havde arbejdet intenst, - har ingen fået oplyst. Jeg ved bare at Skyum Nielsen jo skulle aflevere en rapport til ministeriet, med resultaterne af hans og medarbejdernes arbejde, og selvfølgelig gjorde han det, men 3 år efter havde han ikke fået nogen respons på rapporten, som han i flere år, naturligvis efterlyste, - derfor fjernsynsudsendelsen " Rapporten der blev væk " fjernsynet afslørede at rapporten var væk, - men endnu værre, - ingen havde læst den.

Jeg er ikke længere idealist, nej realist, og det er noget jeg kan bruge til noget.

Jeg tror på en uforanderlig person, Jesus Kristus, og jeg tror på et urokkeligt rige, nemlig Guds rige, som er her midt iblandt os, og jeg tror på Jesu kristi kirke på jorden, den som består af levende stene, og det er så betryggende at vide, der kun er en der ved hvor mange medlemmer den har, - og hvem de er, - det er Jesus selv, - mit største ønske er at være en af disse levende stene.

Jeg arbejder stadig som selvstændig alkoholkonsulent og foredragsholder, jeg er taknemlig for at det har kunnet lade sig gøre. Til trods for, at jeg nu har været landkrabbe i 30 år, føler jeg mig stadig som fiskeskipper. Som tidligere omtalt, haft jeg haft utallige store oplevelser i de 25 år, jeg havde havet som arbejdsplads, jeg ville nødig være dem foruden.

Inga og jeg sad en aften for nogle år siden og så TV, en journalist interviewede - nu afdøde, journalist, Carl Bjarnhof - (i anledning af Bjarnhofs 80 års fødselsdag) - han fik et spørgsmål der lød nogenlunde sådan:

Carl Bjarnhof, har De altid været blind ? - hvortil han svarede : - Nej - jeg var så heldig, at blive blind da jeg var midt i tyverne, - han forklarede så noget om, hvor rigt livet havde været for ham, med netop dette handicap.

Jeg skubbede til Inga og sagde:

- jeg var så heldig at blive alkoholiker da jeg var 16 -17 år.

Lad mig straks gøre opmærksom på, - man skal absolut være indforstået for at kunne snuppe den.

Men helt ærlig, - føler Inga og jeg, - at Gud nogen gange i vores liv har lavet - om til +.

Når jeg står overfor en flok unge og fortæller dem, at jeg tror den største hjælp jeg har fået, til mit

liv, er de bønner min mor har bedt for mig. Så spørger jeg dem om de har en mor der beder for dem, - da er det en meget stor oplevelse at se de mange forskellige ansigter, som jeg godt kan læse noget i. Jeg siger så til dem at de skal huske, at spørge deres mor, om hun beder for dem, hvis de er i tvivl. Inga og jeg har jo, på grund af mig, haft en noget blandet tilværelse, man kan som gammel sømand, få lyst til at sige, det har forment sig, som " i storm og stille."

Vi har ofte følt, at vi ikke rigtig har vidst hvor vi egentlig hører hjemme.

Nu har vi fundet stedet hvor vi hører hjemme, nemlig på stedet for hjemløse mænd, på MØLTRUP optagelseshjem, i Timring. Vi er der hver Torsdag og har samvær med nogen af de ca. 70 hjemløse mænd, som bor der. Det er pragtfulde mennesker, med hver sin skæbne, man føler sig så godt tilpas, der findes ingen farisæere her.

EN STOR TAK TIL ALLE DER HOLDT UD HER TIL.